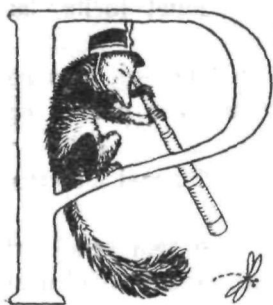

FRAN KOŠIR:

O Platajskovem sinčku.

Platajskov Šima in njegova ženka Mica sta si jako, jako želela otrok, posebno pa še sina. Molila sta kajpak neštetokrat k Bogu ter ga prosila na vse mogoče načine, naj jima ljubi in dobri Bogec pošlje sina, pa magari naj bo, kakršen hoče: pameten ali prismojen, velik ali majhen, vsakega vzameta.

In glej! Bog je res uslišal glas vročih molitev Platajskovih zakoncev ter jima dal sina; a kaj pravim sina, sinčka jima je dal, velikega kot palec tvoje desne ročice, draga mi bralka, bralec! V hiši je zavladalo veliko veselje. Naš palček pa je rasel v modrosti, ne pa tudi v velikosti . . .

Bilo je lepega pomladanega jutra, in Platajsek je šel s svojim sinčkom palčkom orat na polje. Ker pa je imel gonjač nožice kot kakšen hrošček, si lahko mislite, da ni mogel hoditi poleg juncev. Zato ga oče dene volu v uho, in palček kriči v ušesu venomer na ves glas: „No, volki, bijooo, bijo . . .“

Mimo pride gospod ter vpraša kmeta: „Kje pa imaš gonjača?“

„E,“ pravi kmetič, „tam v volovem ušesu čepi in se dere nad voli-čema.“

Majhen dečko je bil gospodu jako všeč in ni miroval poprej, ko da je odštel obilo, obilo denarja za malega gonjača. Preden pa odide s palčkom, vpraša še kmeta, kaj ima njegov sinek najrajši.

„Denar ter nožiček,“ odvrne Jurij Platajsek gospodu, ki dene palčka v žep, zraven pa priloži par svetlih cekinov in majhen nož.

Dospевši gospod domov, veli svoji dragi ženki, naj seže v desni žep njegove suknje in videla bo strme, kaj ji je prinesel.

„Kaj si mi prinesel, nič drugega kot raztrgan žep,“ veli žena precej glasno svojemu možu ter pomoli svojih petero prstov skozi luknjo, ki je skozi njo tudi palček srečno odnesel svoje sicer kratke pete . . .

Prve cvetke.